

Jesús Guerrero se věnuje kresbě, malbě, koláží a sítotisku. Tvoří často jednobarevné plochy s důrazem na žlutou. Své monochromatické obrazy upravuje tužkou nebo vrstvením ploch. Díky perforacím pak lze vidět spodní vrstvu, kontrasty barev a textury. Stejným způsobem pracuje s plátnem, využívá přitom jeho vlastní texturu, uvolněné nitě, nýty nebo přerušené švy. Abstraktními kresbami, volně komunikujícími linkami či strukturovanějšími kompozicemi s barevnými impresemi dotváří Guerrero s neformální lehkostí nové svérázné plochy. Často ony různorodé barevné roviny a textury, připomínají město, odkazují na stěny, vlysy a železobeton. Jde o vizi a čelní vztah autora k tomu, co ho obklopuje.

José Ivan Quintero si všímá jednoduchých věcí, které často v každodenním životě zůstávají bez povšimnutí. Hliněné vázy, jízdní kola, nákladní automobily, květináče a jiné v jeho díle získávají opravdu významné místo. Díky glazurám i transparentním nátěrům dovolují uvidět hloubku prostoru a zároveň to, co ho obklopuje. Umělec je mistrem barev sépie a okru, tónů, jež naznačují cosi pozemského, hmatatelného, ale zároveň v sobě nesou minulost i jistou melancholii. Kromě toho nanášením barevných glazur Quintero skvěle dokáže pracovat s prostorem. Své práce vystavoval od roku 1983 ve Venezuele, Číně, Francii, USA a také v Praze.

Martín Morales během své umělecké dráhy vystřídal různé metody tvorby, ale jeho téma zůstalo vždy stejné. Jde o umělecké ztvárnění velkoleposti přirozené krajiny i krásy obsažené v přírodě prodchnuté duchem panteismu, směřující ke kosmické harmonii. Podařilo se mu najít zcela jedinečný způsob vyjádření, naprosto osobní jazyk pro zachycení vznešenosti krajiny. Buduje své obrazy z tenkých za sebou složených barevných pruhů, které ve výsledku vytvářejí dynamické barevné interakce. Umělci se daří odhmotnit tvary a naopak citlivě zhmotnit pojmy obvykle neuchopitelné jako ticho, vítr a vzduch. Jeho krajiny evokují síly energií uvedených do pohybu. Ať už jde o ztracené obrysy hor, přinášející dojem barevných vibrací nebo o oslnivé světelné efekty, impresie tvarů, ponořených do atmosféry mlhy či oparu.

Julián Villafañe si hraje s prostorem jako s úlem, v němž je okolní svět otištěn do barevných pláství. Umělec poetickým způsobem vypráví o naší každodennosti, o všedních dnech jedince i páru, o útržcích okolního světa. Ve svých dílech někdy využívá textilní prvky. Nedávno Villafañe přešel od svého hlavního tématu s názvem „Zmrzlináři“ k novému tématu: „Obchod s panenkami“. Když se ho zeptáte, proč? Šibalsky odpoví, že „panenka je mnohem ladnější než člověk“. Ovšem pak dodá, že dříve ve Venezuele musel být uzavřen v tématu prodavačů zmrzliny, jelikož společnost mu nedávala jinou možnost. Naštěstí způsob výtvarného vyjádření omezován nebyl. Autor si dnes dobře uvědomuje, že na gestu vlastně tolik nezáleží, důležitá je tvorba sama. Nyní se do jeho obrazů dostalo více hrdinů a zmrzlinář je pouze jedním z nich.

Rómulo Contreras je jedním z umělců, kteří dokázali zformovat koncepci své umělecké práce prostřednictvím neustálého zdokonalování, četbou i zaujatým pozorováním. K umění se dostal přes hudbu. Zvuky, rytmus a akordy, které si pamatoval z hodin kytary, převedl do kreslených linek. Počátky jeho výtvarné tvorby jsou spojeny s ateliérem Elbana Mendéze Osuny, kde se zdokonalil i spoluprací s Jesúsem Sotou a důsledným pozorováním uměleckých forem Carlose Cruz Diéze či Alejandra Otera. To vše doplňoval studiem a četbou o tendencích výtvarné abstrakce a zvláště konstruktivismu. Snadno tedy uhadneme, jaký duch stál za geometrickými tvary v jeho díle. Contreras však své učitele nekopíruje. Ukazuje nám, že geometrie a technická pravidelnost jsou významnou inspirací pro současné umění.

Dina Atencio se věnuje figurální malbě, zejména portrétům žen. Jsou plné smyslnosti, ale zároveň obklopeny auroou klidu, nejistoty i čekání, což vede k zamyšlení nad pocity samoty. Autorka se narodila v Maracaibo (Venezuela) v srpnu 1981. Vystudovala Národní školu výtvarných umění v Arraga a svou sólovou kariéru započala v roce 2006 výstavou „Labyrinty samoty“. V roce 2006 její malby získaly první cenu Burzovní haly v Maracaibo a zvláštní uznání na VIII. bienále San José de La Matilla, v roce 2007 pak cenu La Concepción v Zulii. Po několika dalších výstavách v roce 2009 ozdoby její obrazy Velkou aulu University v Maracaibo. Dina Atencio se zúčastnila mnoha skupinových výstav na mezinárodních veletrzích, v galeriích i uměleckých centrech.

Álvaro Paz je velmi aktivním umělcem, který se podílel na mnoha společných výstavách i uměleckých aktivitách nejen ve Venezuele, ale také v Chile, Kanadě a České republice. Jeho díla byla od počátku kariéry oceněna při mnoha příležitostech. Vedle řady cen obdržel i Cenu Francisca Hunga na Výstavě obrazů Corpozulia, první cenu na Výstavě vizuálního umění v Zulii a v neposlední řadě jeho dílo získalo ocenění na 35. ročníku Národní umělecké výstavy v Araguíe. Obrazy Álvaro Paze dokážou komunikovat s divákem. Autorovy lidské a zvířecí postavy jsou občas zobrazeny jako pouhé stíny prostřednictvím tahů a linií introspekce, kterou nejsou schopny zachytit žádné jiné techniky. Jeho práce vyzařují estetično a zprostředkovávají to, co dokáže pouze kvalitní umění – v jednom okamžiku přinést různé dojmy opačného významu: krásu a ošklivost, odlehlost a blízkost, pohyb i klid.

Francisco Itriago nerad mluví o svých obrazech. Říká že, by jeho sdělení mohlo vést ke ztrátě smyslu pro dobrodružství. Chce totiž svými nezvyklými krajinomalbami dopřát divákům prožitek z toho, co samotné dílo nabízí - zdánlivě náhodné a šílené tahy štětcem, jako stopy zanechané na plátně. Jejich rozmístění, struktura, stejně jako barevnost nevycházejí z žádného učení ani otisku přírody. Stále se opakuje malířské gesto, dotlačené až do krajnosti právě v okamžiku, kdy se objevují samotné linie a pokoušejí nastolit pořádek tam, kde je vše zmítáno chaosem. Vznikají tak náznaky obrazů v obrazech. Kompozice čar naznačuje nutnost rozložit vnitřní logiku věcí, která v obrazech spočívá a tento rozklad se stává motorem pro vedení jednotlivých čar. Výsledné dílo nenáleží pouze do oblasti vnímatelné očima. Obsahuje jakousi skrytou moudrost a mlčky odhaluje umělcovu pravdu o tom, že v samotném okamžiku hledání je přítomno i nepřítomné.

Astolfo Funes si vybral téma pokorné, provokativní i náročné. Série „Obličej ženy“ pochází z prvního desetiletí tohoto století. Ženskost pro tohoto umělce znamená souvislost mezi samou podstatou existence a jejím rozšířením k novým výzvám, kdy doplněna mužností dohromady utváří nový život. Znamená i jemnost, lásku a erotiku, ale také sílu a vytrvalost, zdánlivě křehkých bytostí, které k nám přicházejí na jeho obrazech v mimořádných barvách, uzavřené v silných černých konturách. Do popředí se derou jejich tváře bez příkras, evokují osobní život, sdělují, že jsme všichni na jedné lodi. Funes vystavoval svá díla ve Venezuele, Mexiku, Itálii a New Yorku.

El Gaba během svých studií antropologie, pochopil skryté vazby mezi polyfonií zvuku a rytmem barvy. Proto je jakási vnitřní polyfonie důležitou a nedílnou konceptuální i formální součástí jeho děl. Jeho práce jsou tvořeny vzájemně se překrývajícími vrstvami maleb, ze kterých se vynořují odlišné prvky. Tyto prvky žijí vedle sebe a vytvářejí tak unikátní jazyk čekající na své odhalení. Autor sám považuje divákovo rozjímání nad dílem za součást samotné tvorby. Teprve po zhodnocení díla divákem je práce dokončena.

Ezequiel Mendez ve svých výtvarných imaginacích poukazuje na vztah mezi uměním a hrou, pomocí výrazových prostředků jako je malba, plastika, instalace a performance. Hravá činnost mu umožňuje přetvářet svérázný svět, postavený na základě vlastních pravidel a kódů, jež boří některé koncepční i etické principy, čímž vlastně vznikají ony nevyhnutelné spontánní a zábavné okamžiky samotného bytí. Jeho série "Přirozený svět" představuje řadu obrazů odkazujících na stromy, ptáky, lidské a imaginární bytosti, které se neustále snaží přizpůsobit městskému světu a zároveň žít v přirozeném světě. Hlavní myšlenka naplňující Mendezovu uměleckou práci je "tvoření hrou". Inspiruje se též mikro a makroskopickou povahou přírody, když přenáší svou fantazii na plátno s použitím široké škály barev a antropomorfních tvarů, jež někdy připomínají primitivní umění.

José Alfredo Contreras (*Tovar, Mérida, Venezuela 1960) tvoří své nápadité artefakty jako malíř, řezbář, zlatník či básník zároveň. Za základní materiál mu slouží dřevo, ušlechtilý prvek, prověřený skrze časy a zkušenosti. Zde například dřevo ze starodávných domovních dveří, opracovaných kdysi zlatníkem. Jakoby propluly v čase a překročily svůj prostor, když je umělec ve své dílně rozřezal a oživil rozličnými nápady. Housle, příbory, hřebíky či kladiva a další předměty propojil s rozmachem opravdového alchymisty závrtných tvarů na straně jedné a jako autor jasnozřivých konceptů na straně druhé. Jeho výtvořiny vzešly z dávných dveří, ovšem dotýkají se i budoucnosti - času, který ještě neexistuje, ale přináší nám konkrétní okamžik, jež prožíváme.

Katerina Bohac Linares se narodila ve Venezuele, v Caracasu. Její otec, původem Čech, ji uvedl do evropské kultury již v dětském věku, venezuelská maminka jí předala rodný jazyk a lásku k umění. Katerina ukončila studia na katedře výtvarného umění Fakulty architektury Andské univerzity v Méridě a na Uměleckém Institutu Armanda Reveróna v Caracasu se specializací na keramiku. Během svého studia realizovala různé práce v oblasti performance a městské instalace. Ve své vlasti pak vedla výtvarné dílny krajanského sdružení Venezuelsko-české asociace v Caracasu, byla organizátorkou projektu 7x7 venezuelsko-českého setkání ve spolupráci s Venezuelsko-českou asociací a Velvyslanectvím ČR ve Venezuele. Vyučovala keramiku v Institutu pro mládež s mozkovou obrnou a vedla výtvarný kurz pro děti. V roce 2006 navrhla a vyrobila keramickou výzdobu pro Andskou univerzitu v Méridě. V roce 2007 si otevřela vlastní keramickou dílnu La Salamandra. Pak se rozhodla realizovat svůj sen - žít v zemi svého otce. Česky se začala učit nejprve v Olomouci, pak v Ostravě, kde tři roky pracovala jako odborná asistentka katedry jazyků Filozofické fakulty Ostravské university a zároveň učila španělštinu na základní škole „1st International School of Ostrava“. Její kroky pak vedly do Prahy, kde založila Latin Art Gallery. V současnosti se věnuje propagaci a šíření latinskoamerického umění v České republice a zároveň poskytuje ve své galerii prostor k výstavám českým i jiným evropským umělcům. Sama Katerina Bohac Linares vystavovala své malby a keramiku ve Venezuele, Itálii (Milano), Rakousku (Vídeň) a v České republice (Olomouc, Studénka, Ostrava, Praha).